

med til at aflive myterne og i stedet give plads for det almindelige politiske håndværks gode resultater.

Da regeringen fremsatte sit finanslovsforslag i slutningen af august, lød der de forventelige signaler fra samtlige partier uden for regeringspartierne kreds. Forventelige, for sådan er det altid uden undtagelse. At Nationalbanken samme dag uden vaklen sænkede den danske rente i takt med den tyske rente, fik kun ringe bevågenhed i medierne. Det var ellers en beslutning, der sagde noget om tiltroen til stabiliteten i dansk økonomi.

Venstre og De Konservative svarede på finanslovsudspillet med et drastisk udspil, »Reform 96«, som var klart i sine prioriteringer: kraftig nedprioritering af miljøet, væk med erhvervsstøtten til de nye vækstvirksomheder, sikkerhedspolitikken orienteres ved beskæring i ulandsbistanden til fordel for øgede militærbevillinger, forskningen udsættes for store nedskæringer mod gennemførelse af skattefradrag for private forskningsudgifter, og uddannelses- og arbejdsmarkedspolitikken omprioriteres i engelsk og amerikansk klar dig selv-retning. Der gives betydelige skattelettelser til højindkomstgrupperne.

Derpå fulgte Venstres jubilæumslandsmøde, hvor det hujende bagland blev gejlet op til, at nu ville Venstre bryde med en mere end 100-årig tradition og stemme imod finansloven. Hvis der ikke blev givet voldsomme indrømmelser fra regeringens side, ville Venstre være at finde med fingrene på de røde knapper. Jubelen på landsmødet ville ingen ende tage. Venstre ville have valg, og et nej til finansloven skulle være vejen.

Regeringen fremlagde i forbindelse med åbningen af Folketinget i begyndelsen af oktober et dagpengeudspil med en stærk indsats for de unge, forhandling af puljeblik og en kraftig fremrykning af aktiveringen i dagpengeforløbet. Oppositionen var på selve dagen noget paf over udspillet, men Venstre meldte efter at have sundet sig en smule, at der kun var tale om et lille-bitte dueæg. Problemerne blev derefter væltet op på bordet.

De første møder hos finansministeren mellem regeringspartierne og forhandlerne fra Venstre og De Konservative fandt sted forud for førstebehandling af finanslovsforslaget her i salen. Denne førstebehandling understregede fronterne, selv om det alligevel var en temmelig fredelig debat, og mange møder hos finansministeren

fulgte. Jeg tror, der var en halv snes af slagsen, og de var af den karakter, at der blev stillet spørgsmål til regeringen, der enten svarede eller udarbejdede notater til brug for næste møde, hvor man gennemgik notaterne, stillede nye spørgsmål og fik nye svar og nye notater. Men vi kom overhovedet ingen vegne. Der blev ikke rigtig meldt om interesse på noget punkt.

Det var svært overhovedet at gætte sig til konturerne af en mulig aftale. Dagsordenen blev bare længere og længere, og det var ikke noget under, at de to mest benyttede udtryk under møderne i år var »problematisk« og »vi lader billedet stå«. Uden for døren blev journalisterne mødt af forhandlere, der sagde forkromede ord, og jeg var tit forbløffet, når jeg hørte emnerne, for de svarede ikke altid til det, der var sket inden for døren. Men summen var altid, at Venstre stillede en række krav og ikke kunne se, at regeringen overhovedet bevægede sig. De øvrige deltagere var lidt mere runde i bemærkningerne og mente, at der måtte da vise sig nogle åbninger hen ad vejen.

Første skitse til en aftale blev prøvende lagt på bordet i midten af november, og omgående figurerede den i pressen. Det er ikke noget godt tegn, for når der er forhandlingsmuligheder, plejer der at blive dødsstille på vandrørene. Den socialdemokratiske gruppe ømmede sig, for det er ikke sjovt at blive konfronteret med forhandlingsskitser, man ikke selv har på tryk. Venstre kommenterede den første skitse med hånlige bemærkninger.

Lørdag i den weekend, hvor den tekniske deadline var faretruende nær, blev der lagt en ny skitse på bordet. Weekenden blev intens. Møder i store og små forhandlerkredse afløste hinanden, og hver af parterne rustede sig til møderne på møder mellem de store møder. Nu lignede det omsider forhandlinger, selv om der stadig var alt for meget at læse i pressen. Pressen fik ret tidligt temmelig præcise indtryk af knasterne, som de udestående problemer i en forhandling altid kaldes – endelig et udtryk, der ikke stammer fra militæret, hvis udtryk ellers dominerer sprogløst fra forhandlinger.

Søndag gik det op for os, at Venstres forhandlere måske slet ikke havde noget mandat fra folketingsgruppen til at sige ja på et gunstigt tidspunkt. Man havde tilsyneladende kun mandat til at sige nej på et gunstigt tidspunkt. Det forklarede de manglende reaktioner på tilbudene, og det forklarede den store iver for at nedgøre disse tilbud over for offentligheden. Venstres